

е разпространила подиръ подписването на С. Стефанский трактатъ за началата, по които ще се ръководи Конгреса. Разнесе се лъжливо мнѣние, че намѣреніето на Конгреса е да раздѣли устарѣлата турска държава, а не да я покрѣпи, както на дѣло направи високото събрание въ мисълта за поддържаніето на мира въ Европа. Истина е, че подиръ всѣка голѣма война дохождатъ териториялни измѣненія и Турция не е първата, която е изгубила части отъ своята територия: и Англия е изгубила голѣми области, на които е придавала голѣма цѣна и които и до днесъ жалѣе; въ на таквизи спогодби не може да се даде название дѣлежъ и грѣцкото правителство дълбоко се е мамило въ намѣреніята на Европа. Н. Прѣвѣсходителство схваща тоя случай и протестира противъ една частъ отъ печата, която нарича рѣшеніето на Конгреса за Босна и Ерцеговина дѣлежъ. Напротивъ, това рѣшение се е взело само за да се избѣгне дѣлежа. То се оправдава отъ множество исторически пригѣри (прецеденти). Прѣдоставена на само себе безъ собствени елементи за добро управление и заобиколена отъ независими или полузависими държави, Босна скоро би се обърнула на поле за кръвава борба. Прѣдъ видъ на тая опасностъ Англия се е обърнула къмъ една силна съседна държава, твърдѣ много заинтересована въ запазването на мира, и е искавала желанието си да се натовари съ управленіето на тая областъ. Напълно съгласна съ тая мисълъ, Европа е възложила завземаніето и управленіето на Босна върху Австро-Унгария. Н. Прѣвѣсходителство напомня, че на Австрия се е възлагала сжщата миссия и други нхтъ и въ други съседни или отдалѣчени страни и че прѣдначинаніето на Англия въ този случай никакъ не означава благоприятствование на дѣлежа.

Като се повраща къмъ Грѣция, Лордъ Биконсфилдъ казва, че никой не може да се съмнява въ доброто бждще на тая страна и че държавитѣ съ добро бждще могатъ и да чакатъ съ търпение добритѣ времена. Но въ сжщото време Н. Прѣвѣсходителство исказва увѣреніе, че Турция и Грѣция не ще се откажатъ да си поправятъ границитѣ и да устранятъ причинитѣ за постояннитѣ смущенія и несъгласия. Първий английски пълномощникъ добавя, че той не е на мнѣние да се не прѣпоръчаватъ за достижение на тая цѣль принудителни мѣрки. Споредъ него Султана сж сполѣтѣли до днесъ толкози голѣми злочестини, щото къмъ него трѣба да се отнасятъ само съ